

L I E F D E S S T R E K E N 3

Karin
de Graaff

Zee
kant

Priya

‘Zo speknek, je staat er weer knap bij.’ Priya klopte het paard op zijn hals en legde een deken over hem heen. Nadat ze deze had vastgemaakt, leidde ze Bruno terug naar zijn box.

Terug in de poetsruimte, pakte ze een bezem om alle vlokjes haar van de voskleurige ruïnen op te ruimen. Tijdens het vegen keek ze met een schuin oog naar het stelletje meiden verderop in de poetsruimte. De drie, die iedere woensdagmiddag bij de ponyclub kwamen lessen, én tuten, voerden een Penny-aanval op Mina uit. Ze borstelden de pony uitgebreid, wreven antiklit in haar manen en vlochten er tientallen vlechtjes in.

Als meisje had ze het zelf ook geweldig gevonden. Uren kon ze op stal bezig zijn. Niet alleen met poetsen en toiletteren, maar ook met vegen en alles op orde maken. Priya hield er toen al van als dingen schoon en netjes op hun plek lagen.

Nadat er op de vloer geen haar meer te bekennen viel, maakte ze de tondeuses, schaar en kam schoon en borg alles op in de kast.

Ze checkte de grote klok naast de staldeuren. Voor ze met de volgende les begon, kon ze nog mooi bij de paddocks kijken. Priya liep de stal uit. Nadat ze de hoek om was geslagen, bleef ze abrupt staan.

Gisteren hadden ze het eerste afgefallen blad van de oude beuk weggehaald. Het hele terrein was mooi schoon geweest. Nu stond er bij de berging een aantal kisten, met ervoor een achteloos neergesmeten stapel hout. Lange en korte planken staken er aan alle kanten uit.

Met drie stappen stond ze er naast. Daar zag ze dat het voornamelijk afvalhout was. Delen van pallets, tafelpoten en zelfs een lattenbodem.

Wat deed dat hier?

Ze opende een kist en ontdekte dat er in verschillende vakken gereedschap zat.

Was het van Piet, hun klusjesman en parcoursbouwer? Alles lag namelijk pal voor de werkruimte annex berging waar alle spullen voor het jaarlijkse evenement bewaard werden.

Ze fronste.

Dat sloeg nergens op. Juist de oude man ging altijd zorgvuldig met spullen om, dat was haar in de korte tijd dat ze hier rondliep al opgevallen. Hij had een groot hart voor de paardensport en wist hoe het werkte op een paardencentrum als dit. Orde en rust waren essentieel. Het bestond gewoon niet dat de timmerman simpelweg een afvalcontainer vol hout voor de schuur had gestort en vervolgens was weggelopen.

Binnen in de ruimte werd iets verschoven. Of het nou Piet was of iemand anders, diegene wist vast meer van deze rotzooi. Ze veegde haar handen aan haar broek af en liep naar de schuifdeur, die op een kier stond. Ze legde haar hand op de deurgreep met de bedoeling hem verder open te schuiven. Het was een zware schuifdeur die moeizaam liep, dus ze spande haar spieren al. Opnieuw klonk binnen een geluid en ze verstevigde haar grip.

Het volgende moment werd ze twee meter opzij getrokken omdat de schuifdeur met een enorme vaart opengeschoven werd. Haar voeten sleurden over de grond. Ternauwernood kon ze zich staande houden, puur en alleen omdat ze de handgreep niet losliet.

Half hangend aan de greep, staarde ze even gedesoriënteerd naar beneden. Daarna kneep ze haar lippen samen. Binnenin pruttelde iets wat ieder moment kon ontploffen.

‘Wat is –’ begon ze.

Haar uitroep werd onderbroken door een diepe mannenstem die honderduit excuses maakte. ‘Sorry, dit was echt niet mijn bedoeling. Ben je gewond? Sorry, sorry, sorry...’ Iemand hurkte naast haar neer. ‘Ik had je niet gezien. Kun je je nog bewegen? Heb je iets gebroken?’ Voorzichtig tastte de man haar arm af die op de grond steunde.

Met een ruk keek ze opzij. ‘Blijf van me af!’

Ergens was ze zelf verbaasd over de vinnigheid waarmee dat eruit kwam, als een gewonde kat die van zich af blies, maar het had absoluut effect. De man schoof achteruit en stak zijn handen in de lucht.

‘Geen probleem, ik blijf hier. Wilde alleen checken of je oké bent.’

Haar blik stelde zich scherp op hem. Lichtgroene ogen keken haar bezorgd aan. Hij was jong, ergens eind twintig, en had kort, opgeschoren haar. Boven op zijn hoofd was het langer. Daar was zijn blonde haar op een ingewikkelde manier in elkaar gevlochten.

Bijna zoals de drie meisjes nu waarschijnlijk met Mina's voorpluk deden, schoot door haar heen. Deze man gaf het een stoere Vikinguitstraling, iets waar de kleine pony alleen maar van kon dromen.

Hij droeg een houthakkersblouse, een baggy gescheurde spijkerbroek en stevige zwarte werkschoenen.

Dat laatste deed een bel rinkelen.

Priya liet de deurgreep los, veegde haar broekspijpen af en ging rechtop staan. Wijzend op de houtstapel vroeg ze: 'Is dit van jou?'

Vanaf de grond keek hij haar verward aan.

'Of deze rotzooi van jou is, vroeg ik?' Haar ogen knepen iets samen.

'Eh, ja.' Hij bleef gehurkt zitten en krabde onder zijn stoppelige kin. 'Dit is mijn materiaal en gereedschap. Piet zei dat ik het hierbinnen kon leggen.'

'Hierbinnen,' herhaalde ze nadrukkelijk, terwijl ze naar de berging wees.

De kerel liet zich niet door haar toon van de wijs brengen. 'Nadat ik mijn auto had uitgeladen, heb ik hem eerst geparkeerd omdat hij anders in de weg zou staan. Ik wilde net de boel naar binnen versjouwten toen ik...' Hij glimlachte. In zijn rechterwang verscheen een kuiltje. 'Nou ja, toen ik de deur dus opende en jou omvertrok.' Zijn gezicht kreeg opnieuw een bezorgde uitdrukking. 'Gaat het echt goed met je?'

'Ja. En het zou nog beter gaan als je dit alles zou willen opbergen.'

'Natuurlijk, geen probleem.' Weer dat charmante lachje.

Ze klemde haar kiezen op elkaar.

Ondertussen was de jonge man gaan staan. Hij stak een kop boven haar uit, maar daar was ze wel aan gewend. Even leek het erop dat hij zijn hand uit wilde steken, maar omdat ze deed alsof ze het niet zag, verdween die in zijn broekzak. Hij wiebelde op zijn voeten heen en weer. 'Goed...'

Ze knikte. 'Ik moet verder.'

Hij wees naar de houtstapel. 'En ik ga opruimen.'

'Ja, doe dat,' zei ze.

Het voelde kinderachtig om het laatste woord te willen hebben, zoiets zou ze vroeger nooit gedaan hebben, maar ze deed het toch. Meteen daarna beende ze weg. Zonder na te denken liep ze terug naar de stal waar ze net vandaan kwam. Voor ze de hoek omging, keek ze over haar schouder. Die knul tilde moeiteloos een stapel planken op en stapte de berging in. Zelfs hier kon ze het vrolijke wijsje horen dat hij floot.

Later zou ze bij Piet informeren wie die vreemde snuiter met al die rotzooi was. Kenden die twee elkaar echt? Het leek haar een alternatief type met dat rare Vikinghaar van hem. Kunstzinnig. Zo iemand had hier toch niets te zoeken? En wat moest Piet in hemelsnaam met een berg afvalhout?

Op de klok in de stal zag ze dat ze geen tijd meer had om naar de paddocks te lopen. Haar lesklanten zouden zo komen.

Gegiechel van de meisjes verderop deed haar opkijken. Ze ontspande. Even stond ze zichzelf toe om te kijken hoe er fanatiek gefruunnikt werd. Mina liet het zich allemaal welgevallen. De bruinbonte pony was de grote favoriet op stal om mee te tutten. In de periode dat ze hier werkte, had ze Mina al met allerlei strikjes, knotjes en de meest ingewikkelde vlechtwerken gezien. Vandaag beloofde het weer een bijzonder toilet te worden.

Hoe vaak had ze dit zelf niet gedaan? Met Rowena, de pony waarmee ze haar eerste bixie-wedstrijden reed, kon ze uren bezig zijn.

Priya rechtte haar rug en liep de stal uit.

Dat was in Ūledyk. Nu was ze in Striep, een gehucht op Schouwen-Duiveland.

Friesland leek wel een leven geleden.

Priya

Met een appel in haar hand liep Priya vlug en soepel de buitentrap af. Haar appartement bevond zich op de eerste verdieping van het hoofdgebouw op het complex. Appartement was een grote naam voor het verblijf dat bestond uit een woonkamer annex keuken met ernaast een kleine slaapkamer. Het was gemeubileerd met spullen van de Zweedse gigant die overal ter wereld voor uniforme interieurs zorgde. Het appartement had een uitstraling waar wit en grijs de boventoon voerden. Het zag er koel en zakelijk uit. Onpersoonlijk zou je het ook kunnen noemen.

Niet dat dit haar iets uitmaakte. Ze kon er zo intrekken en dat was ideaal geweest. Bovendien was ze de meeste tijd toch op de begane grond te vinden. In de stallen of in een van de hallen. En anders wel in de kantine, waar ze meestal haar avondeten opwarmde in de magnetron en ter plekke opat. De bar zou binnenkort een make-over krijgen, had ze begrepen. Ooit was er een oude keuken met witte fronten geplaatst, maar dat oogde inmiddels behoorlijk gedateerd. Niet dat het voor de sfeer iets uitmaakte. Vaak hingen er leerlingen en ouders rond en was het een gezellige drukte.

Dat er nul privacy was, had ze afgelopen week wel gemerkt. Yfke had toen gebeld en haar vriendin, die bezorgd klonk, wilde natuurlijk weten hoe het nu met haar ging. 'Alles goed, hoor,' had ze luchtig geantwoord. Het geroezemoes in de kantine had een diepgaand gesprek onmogelijk gemaakt. Bovendien was ze zich ervan bewust dat Marga achter de bar en een stel moeders van lesklientjes geïnteresseerd meeluisterden. Logisch, want behalve op het gebied van paarden liet ze weinig los over haar privéleven.

Ze had Yfke beloofd snel terug te bellen op een rustiger tijdstip. Op zich kon dat prima op kantoor, de afgelopen dagen waren er diverse geschikte momenten geweest, maar dat telefoontje schoof ze nog even voor zich uit.

Het kantoor, waar ze nu naar op weg was, was een oase van rust. In de kleine ruimte naast de stallen deed Priya altijd de administratie van het paardensportcentrum. De eerste keer dat ze er kwam, puidde het kantoortje uit met dozen printerpapier, verstofte ordners van twintig jaar geleden, lades vol lege pennen en een overvolle prullenbak. Daar had ze meteen korte metten mee gemaakt, anders was ze gillend gek geworden. Lachend hadden Marga en Paul haar schoonmaakwoede aanschouwd. Zij waren de eigenaren van Hippisch Centrum Striep, oftewel HC Striep. Het echtpaar had zelfs gezorgd voor een afvalcontainer en vond haar activiteiten allemaal prima, zolang ze haar werk naar behoren deed. Tot nu toe waren Marga en Paul meer dan tevreden over hun nieuwe bedrijfsleider *slash* instructeur, dat hadden ze al verschillende malen gezegd.

Ooit had ze dromen gehad over rijden in de top. Ze was Fries kampioen geworden en met haar deelname aan het NK in Ermelo erg ver gekomen. Op een bepaald moment had ze zich echter gerealiseerd dat een toekomst ergens anders realistischer zou zijn. Dus had ze, praktisch als ze was, haar loopbaan nauwgezet uitgestippeld. Punt voor punt was alles gepland. Van haar eerste bijbaantje tot haar studie. En nu zat ze hier.

De locatie was niet helemaal volgens planning, haar baan wel.

Als bedrijfsleider was het haar taak om zich bezig te houden met alles wat er naast de stallen en lesbak gebeurde. In de tijd dat ze nog een prototype paardenmeisje was, vol dromen over het manegeleven, stond ze er niet bij stil dat er dingen als facturen, betalingen en plannings bestonden. Inmiddels was ze wijzer en wist ze dat ook dit erbij hoorde. Het was taaie kost, maar goed te doen. Mits ze niet gestoord werd. Daarom had ze al vrij snel een regel ingesteld: wanneer de deur van het kantoor dicht was, wisten alle medewerkers dat ze aan het werk was en haar met rust moesten laten.

Bij HC Striep wist niemand dat ze er vroeger geen enkel punt van zou hebben gemaakt. De afgelopen maanden was er iets in haar veranderd. Het plezier was uit haar leven weggesijpeld. Een onomkeerbaar proces, de Priya van vroeger leek niet meer te bestaan. Ze kon slechts machteloos toekijken, alsof ze de controle kwijt was.

Ze wist precies waar en wanneer het begonnen was. In Sri Lanka, tijdens haar rootsreis. Vanaf dat ene bepalende moment was het onbezorgde verdwenen. Het had plaatsgemaakt voor een kort lontje, nog

korter dan een haar op het lijf van een paardenvlieg. Vaak moest Priya haar kiezen op elkaar klemmen om venijnige opmerkingen binnen te houden. Alleen in de buurt van paarden voelde ze zich ontspannen. Tijdens het lesgeven ging het ook nog, dan had ze alle touwtjes in handen, maar bij onverwachte situaties kwam er iets naar boven drijven wat ze weliswaar verafschuwde, maar waaraan ze niets kon veranderen.

Om het voor haarzelf en de anderen op HC Striep dus een beetje gezellig én werkbaar te houden, had ze meteen de eerste week die regel ingesteld. Ze had met een geforceerd lachje een opmerking gemaakt over concentratieproblemen en de ware reden erachter verzwegen. Een dichte deur betekende geen toegang, tenzij het echt om een noodgeval ging.

Ze keek dan ook verstoord op toen de deur na een korte klopp direct openzwaaide. Met suizende oren zag ze hoe een man met wat langer blond sluijk haar breed glimlachend naar binnen stapte. Hij droeg nette vrijetijdskleding in rustige, blauwe tinten. Dure kleding, aan de bescheiden, maar duidelijk zichtbare labels te zien. Nog voordat hij bij haar bureau stond had hij al tweemaal zijn naar voren vallende lok naar achteren geveegd. 'Neem me niet kwalijk dat ik stoor. Jij bent Priya, toch?'

Met pijnlijk samengeknepen lippen staarde ze de man strak aan.

Ze herkende hem. Zijn zus Anne-Fleur was net zo blond en lang. Vanuit de verte had ze hem wel eens gezien. Dan kwamen broer en zus Verhagen het terrein op rijden met de paardentrailer, hij bracht haar altijd naar de les in een enorme matzwarte Porsche Cayenne. Niet dat Priya nou zo van de auto's was, maar om deze brute bak kon niemand heen. Wanneer Anne-Fleur op haar paard reed, een attente intelligente merrie, bleef hij buiten bij de auto rondhangen. Zijn aanwezigheid trok geregeld de aandacht van de alom aanwezige paardenmeiden. Priya snapte dat wel, hij was een knappe verschijning met zijn helblonde haar en atletische gestalte. Ze begreep alleen niet wat hij nu in haar kantoortje deed.

'Dat klopt,' reageerde ze eindelijk op zijn vraag. Ze gebaarde naar haar beeldscherm. 'Ik ben nu aan het werk.' Ze draaide haar stoel van hem af, in de hoop dat hij dit non-verbale sein van 'ga weg' zou opvangen.

Dat bleek niet zo te zijn. In plaats daarvan ging hij ontspannen op een hoek van haar bureau zitten. 'Hoog tijd om even pauze te nemen.'

'Nou, eigenlijk niet. Ik heb nog genoeg te doen en mijn planning is vrij strak. Over een uur moet ik de hal weer in om les te geven.' Ze glimlachte quasi verontschuldigend.

Hij legde een slanke hand op zijn dij. 'Dat is precies waarom ik hier ben, de lessen.' Na een goed geplaatste stilte ging hij verder. 'Dat doe je geweldig en ik wilde je dan ook heel graag persoonlijk complimenteren. Ik ben trouwens Etienne, de broer van Anne-Fleur.'

Dacht deze Etienne nu werkelijk dat ze direct alles uit haar handen liet vallen?

Ze onderdrukte een zucht. 'Aangenaam Etienne. Bedankt voor je compliment. Ik doe het graag en Anne-Fleur pakt alles geweldig op.'

Dat was zeker zo. De jonge amazone was begin twintig, had een enorme inzet en zat boordevol talent. Het grappige was dat ze buiten de bak wat timide en onzeker leek. Eenmaal op het paard kwam er een andere persoonlijkheid naar voren. Meer gedreven en zelfverzekerd.

Ondertussen bleef die Etienne in haar kantoor plakken alsof hij alle tijd van de wereld had. 'Als familie vinden we het belangrijk om haar trainer goed te leren kennen.' Zijn helderblauwe ogen glinsterden.

Dit was... raar.

Ze keek hem onderzoekend aan en wees vervolgens naar het beeldscherm. 'Op de site kun je een korte bio van me vinden. HC Striep punt NL.'

Hij deed of hij een steek in zijn hart kreeg. 'Au, dat doet zeer.' Met zijn hand op de getroffen plek leunde hij achterover. 'Ik had een iets persoonlijker benadering in gedachten.'

Ondanks zichzelf moest ze glimlachen. 'Oké aansteller, daar heb ik echt geen tijd voor.'

'Wat ben jij streng,' grijnsde Etienne, die inmiddels weer rechtop zat. Sterker nog, hij boog wat meer naar haar over. De lok viel over zijn voorhoofd. Zijn blik liet de hare niet los.

Ze kneep haar ogen iets samen. 'Vreselijk streng.'

'Maar rechtvaardig,' gokte hij.

'Dat altijd,' beaamde ze. 'Nou, kom maar een keer na de les koffiedrinken.'

'Jippie,' juichte hij op fluisterton, 'juf Priya zet de deur op een kier.'

'Juich maar niet te vroeg. Die kan altijd weer dicht.'

Hij trok een overdreven sip gezicht. 'Van mijn zus hoor ik niets dan lof. Een goede band met haar trainer kan alleen maar positief uitpakken. Mijn ouders zijn net zo ambitieus als Anne-Fleur.'

Daar was ze het op zich mee eens, al ontstond die meestal op een natuurlijke manier, in de loop der tijd.

Ze zweeg. Ze zat niet te wachten op mensen die zich met haar lesmethodes bemoeiden. Anne-Fleur was volwassen en had bij de eerste les prima zelf aangegeven wat haar ambities waren.

Na een blik op haar gezicht zei Etienne: 'Natuurlijk zonder de bedoeling om ook maar iets te veranderen. We zijn hartstikke blij met jou. Het gaat puur om een nadere kennismaking, misschien een keer bij ons? En dat hoeft niet meteen, het kan ook over een tijdje,' voegde hij er snel aan toe.

'Dan is het goed.' Ze knikte kort. 'Ik hoor wel een keer een datum van je.'

'Top.' Hij wreef over zijn achterhoofd en keek haar schuin aan. 'Vind je het trouwens oké als ik voortaan bij de lessen kom kijken? Het parkeerterrein heb ik intussen wel gezien.'

Eigenlijk had ze het heel raar gevonden dat hij nooit bij zijn zus kwam kijken.

'Natuurlijk is dat prima,' zei ze. 'Er kijken zo vaak mensen mee.'

'Fijn, ik verzeker je dat je geen last van me zult hebben.' Met een zelfverzekerde glimlach liep Etienne naar de uitgang van de deur. 'Nogmaals bedankt voor je tijd.' Voordat hij naar buiten stapte, keek hij om. 'Dag, Priya.'

De deur werd bijna geluidloos dichtgedaan. Even staarde Priya er naar.

Wat een correcte man. Beleefd, een tikje humor, een zekere klasse en niet te opdringerig. Precies waar ze van hield.

Priya schudde haar hoofd om alle gedachten aan Etienne te verdrijven, wat maar deels lukte, en ging weer verder met de planning.

'Loop je met me mee?' Priya knikte naar de stagiair. Fenneke was een jonge meid die graag wilde leren, heel wat in haar mars had, maar over sommige dingen nog onzeker was.

Straks zou ze Safir gaan longeren en kon ze Fenneke meteen laten zien waar ze dan op lette.

'Deze jonge hengst is van Marga en Paul,' legde Priya uit zodra ze bij zijn box waren. 'Safir heeft net gegeten en is nu lekker ontspannen. Die rust is belangrijk bij het longeren, juist omdat hij jong is.'

Terwijl ze de longeerlijn aan het halster vastmaakte, vertelde ze Fenneke over het paard. 'Safir is nogal schrikachtig. Zelf rustig blijven is belangrijk. Dat geldt natuurlijk altijd als je met paarden werkt. Wat er ook gebeurt, je aandacht moet steeds bij het paard zijn. Hou je energie laag. Rustig en stabiel praten, een beetje lager dan normaal.'

Priya pakte de hengst kort bij het halster. Samen liepen ze de stal uit in de richting van de rijbaan die aan de achterzijde van de stallen lag. Het pad naar het parkeerterrein liep daar ook.

'Er is een stuk afgezet, zodat we goed de ruimte hebben om Safir te kunnen corrigeren als dat nodig is.'

Terwijl ze langs de gebouwen liepen, registreerde Priya dat er vanaf de weg een auto het terrein opreed. Ze bleef rustig praten en liep door, het paard met zich mee leidend. 'Dat gaat hartstikke goed, kerel.'

Het meisje naast haar keek om zodra het geluid sterker werd. 'Wat is dát?' Haar stem schoot omhoog. Priya schonk er geen aandacht aan. 'Goed stappen, Safir. Prima.'

Hortend motorgeroel kwam dichterbij. In haar ooghoek kwam de auto in beeld.

Wat. Was. Dat?

Stapvoets maar heftig pruttelend reed een oude donkergrijze rouwauto voorbij.

'Wat doet dat hier?' fluisterde Fenneke.

Dat vroeg Priya zich ook af, maar ze concentreerde zich op het paard, dat onrustig reageerde. 'Blijf maar lekker doorlopen, Safir. Heel goed zo.'

Nadat de verlengde auto langzaam linksaf de hoek naar het parkeerterrein was omgeslagen, klonk er een knal.

Dat was de druppel voor Safir, die toch al hoog in de zenuwen zat. Hij probeerde opzij te stappen en weg te draaien, maar Priya bleef gewoon doorlopen om zo het paard te kalmeren. Precies zoals ze altijd deed, rustig naar rechts, de hoek om naar de rijbaan. 'Gaat goed, jongen. Toe maar.'

Eenmaal op het zand van de baan, liet ze hem eerst kalm stappen. Ondertussen keek Fenneke vanaf de kant toe.

Na een paar rondjes, blikte ze even opzij. 'Kijk eens goed naar hem, Fenneke. Wat zie je? Er zijn een heleboel dingen waar je op moet letten, want longeren is niet zomaar rondjes lopen.'

'Je mag hem lekker naverzorgen. Even de borstel erover en een dekentje erop. Daarna mag Safir in de paddock.' Nadat Priya de twee had achtergelaten, ging ze poolshoogte nemen op het parkeerterrein. Met elke stap die ze zette, nam de verontwaardiging toe. Ze moest en zou weten waarom die rochelende roestbak hun terrein op was komen rijden.

Was het een leverancier? Die reden toch niet in dit soort aftandse auto's?

Hij was niet vertrokken. Dat was haar anders wel opgevallen, met al dat gepruttel en gehoest van die motor.

De rouwauto stond er inderdaad nog altijd, maar er was niemand in de buurt. Door de achterraut gluurde Priya naar binnen. Het was dan wel een rouwauto, maar niet een die nog actief in gebruik was. In de ruimte achterin lag een oude deken waarop een soort tafeltje stond. Ernaast lagen wat planken. Daardoor wist ze meteen waar ze de bestuurder kon vinden.

Priya

Buiten hoorde ze al het geronk van een machine.

De schuifdeur stond op een kier waardoor er geen kans was om opnieuw als een lappenpop opzij te worden geschoven. Priya glipte naar binnen.

Heldere lampen verlichtten de ruimte. Tegen de achterwand stond de lange werkbank van Piet. De oude timmerman was nergens te bekennen, maar bij de zaagtafel stond iemand planken te zagen. Een kerel met plumpe werkschoenen en een ruige wollen trui. En opgeschoren haar met bovenop een ingewikkeld vlechtwerk.

De Vikingman.

Ze perste haar lippen samen en beende op hem af.

Zodra hij merkte dat ze naast hem stond, maakte de man zijn klus af en zette hij de zaag uit. Met een schuine glimlach keek hij op, terwijl hij tegelijkertijd de gehoorbescherming uit zijn oren haalde.

Het ging haar allemaal veel te langzaam, dus zodra ze zag dat hij haar kon horen, wilde ze losbarsten over zijn bak. Diep in haar vonkten de eerste vlammen van de vulkaan al.

Voordat ze iets kon zeggen, opende hij zijn mond.

‘Je bent me voor.’ Met een frons tussen zijn wenkbrauwen keek hij haar aan. ‘Ik wilde al naar je toe komen om mijn verontschuldiging aan te bieden voor de herrie van mijn auto, maar ik wist niet wanneer je klaar was. Ik heb nog gecheckt of het goed ging met die hengst. Zodra ik geparkeerd stond, ben ik teruggelopen, maar zo te zien had jij alles onder controle terwijl je naar de rijbaan liep. Tijdens je werk wilde ik je niet storen, dus ik ben even dit klusje gaan doen. Het spijt me, ik baal vreselijk van die plofuitlaat.’

Iets in zijn stem bracht haar uit evenwicht. Zo te horen speet het hem oprecht.

Maar dan nóg...

‘We werken hier met paarden,’ zei ze scherp. ‘Levende dieren. Er hadden wel ongelukken kunnen gebeuren.’

Hij knikte. ‘Je hebt gelijk, daarom vind ik het zo erg dat mijn uitlaat ook nog knalde. Ik kom hier vaker, maar dit heb ik niet eerder meegemaakt. Mijn auto heeft de laatste week kuren en ik heb al een afspraak met de garage staan.’ Hij zweeg een moment. ‘Piet wilde dat ik deze planken bracht, zodat we verder kunnen met de ombouw van de bar. Je weet vast dat Marga en Ron...’

Ze onderbrak hem ruw. ‘Ja, ik weet dat zij de kantine zo snel mogelijk weer in orde willen hebben. Had dan een andere auto geregeld.’ Ze voelde zich zo opgefokt dat ze het liefst wilde bekvechten, maar die verrekte Viking was akelig begripvol.

Ook nu hapte hij niet in het venijnige aas dat ze uitwierp. ‘Dat heb ik geprobeerd. Mijn vader had zijn bus zelf nodig en deze lengtes passen helaas niet in iedere auto. Piet wilde het spul graag vandaag hebben. Het enige wat ik kon doen is rekening houden met de drukte op het centrum hier. Ik heb de lestijden bekeken en ben bewust gekomen op een rustig moment in het schema.’ Hij blies zijn adem uit. ‘Nogmaals mijn oprechte excuses, ik vind het heel vervelend.’ Daarna stapte hij naar voren en stak hij zijn hand uit. ‘Ik mag mezelf wel eens aan je voorstellen, Stan van Belzen. Piet en ik kennen elkaar al jaren vanwege ons vak. Via hem ben ik bij HC Striep gekomen. Ik help hem hier vaker met klussen.’ Er schoot haar te binnen dat Marga en Paul het een tijdje terug over een timmerman hadden gehad die bijsprong als er grote projecten gedaan moesten worden. Ze moesten deze Stan bedoelen.

Onwillig nam ze hem aan en ze schudde hem kort. Zijn hand voelde ruw, alsof hij er veel mee werkte. Waarschijnlijk net zoals haar eigen handen aanvoelden.

‘Priya de Jong,’ zei ze. Daarna gebaarde ze in de richting van de parkeerplaats, waar die belachelijke wagen stond. ‘Ik mag hopen dat de garage je snel van die herrie af gaat helpen. Dit kan echt niet.’

‘Over twee weken kan ik terecht, eerder was er geen tijd. De boel wordt omgebouwd naar gas,’ verduidelijkte hij. ‘De komende tijd hoef ik niks meer hierheen te vervoeren, dus dan pak ik de fiets.’

Blijkbaar woonde hij in de buurt. Niet dat het haar ook maar iets interesseerde.

‘Je gaat die roestbak dus ombouwen naar gas? Zou je zo’n investering wel doen?’ Ze kon het niet laten. ‘Dat ding ziet er toch niet uit?’

Stan floot zachtjes. ‘Vind je?’ Hij streek langs zijn kin.

Ze ving het zacht schurende geluid op van vingers die langs baardstoppels schuurden. Ze wist niet of het haar irriteerde of intrigeerde.

‘Mijn bak is misschien oud, maar erg handig en oerdegelijk,’ zei hij. ‘Er kan ontzettend veel in en bovendien was hij niet duur. Het chassis is solide, dus zelfs deze investering kan eruit. Dat ombouwen naar gas was ik al vanaf het begin van plan.’ Daarbij gingen zijn lichtgroene ogen naar Priya. ‘Hij is het waard.’

‘En dat moet dus je bedrijfsauto voorstellen?’ Haar wenkbrauwen schoten omhoog.

Hij knikte. ‘Absoluut. Ze zijn trouwens hartstikke handig. Je ziet ze wel meer. Ik ken zelfs rouwauto’s die gebruikt worden als rijdende tattoo-studio en in Amerika is er zelfs een omgebouwd tot camper.’

‘Heel grappig allemaal, maar wat is er mis met een normaal busje?’

‘Niets, behalve dan dat hij normaal is.’ Hij grinnikte zacht. ‘Ik vind het juist leuk om een beetje *out of the box* te denken.’

‘Nou, heel kunstzinnig en alternatief, hoor. Ieder zijn ding, maar het zal je een hoop klanten kosten.’ Ze draaide zich om op haar hakken en liep naar de schuifdeur. Daar keek ze om. ‘Normale busjes maken in ieder geval niet zo’n herrie. Ik reken erop dat ik die wagen van jou hier voorlopig niet meer zie én hoor.’

Stan zwaaide en legde een volgende plank op de zaagtafel. ‘Geen probleem, Priya.’

Terwijl achter haar het gesnerp van de zaag klonk, bleef ze buiten een paar tellen staan.

De vlammen diep in haar waren gedoofd. Het voelde alsof iemand een flinke schep zand over de borrelende lavastroom had gegooid. En ze wist niet of ze daar nou blij mee moest zijn, of niet.

Die avond liep Priya nog een rondje langs de boxen voor de laatste voerronde. Eerder had ze alle porties afgemeten voor de eigen paarden van Marga en Paul. Terwijl ze ieder paard zijn eigen krachtvoer en mineralen gaf, controleerde ze meteen hoe ze erbij stonden. Ze wist dat de eigenaren van HC Striep hun dieren ook altijd checkten, maar het was haar verantwoordelijkheid en ze nam deze taak heel serieus.

Daarna liep ze naar de pensionpaarden. Zodra ze de stal inliep, hoorde ze verderop in de gang nog wat achtergebleven meiden praten. Een ervan had ze die avond nog les gegeven, de anderen hadden hun paarden los gereden in de andere bak. Van ver stak Priya haar hand op, maar ze had geen behoefte aan geklets en ging ook hier aan de gang met het afmeten van bakken voer om straks uit te delen.

Af en toe klonk er geritsel van hooi of het geluid van een hek dat dichtgeschoven werd, maar terwijl ze met de bakken bezig was, kon ze de stemmen duidelijk horen.

‘Hebben jullie het ook al gemerkt, hij komt hier steeds vaker. O, hij is echt zo leuk.’

‘Heb je die armen van hem al eens gezien?’ vroeg weer een andere stem. ‘Zo gespierd. En hij is vreselijk goed met paarden.’

Dat beaamde een derde stem. ‘Zag je hoe hij op Gaudi reageerde? Heel rustig en lief.’

Priya verdeelde muesli over de bakken. Glimlachend bedacht ze dat de meisjes het vast over Etienne hadden. Die had vanavond weer in de hal rondgehangen, terwijl Anne-Fleur les kreeg.

Afgezien van een begroeting op afstand, was hij niet teruggekomen op zijn aanvraag. Dat vond ze wel zo prettig. Aan drammen had ze een enorme hekel. Priya moest trouwens nog met Paul overleggen hoe ze de broer van Anne-Fleur gingen inplannen, maar ze verwachtte dat het geen probleem was als zij zelf Etienne onder haar hoede nam.

Dan kon hij nog vaker met die Cayenne van hem heen en weer rijden.

Onwillekeurig schoot de rouwauto van Stan door haar hoofd. Zo’n wereld van verschil.

Etienne zou echt *never* nooit in een derdehands wrak met een kapotte uitlaat rondrijden.

Verderop ging het gezwimel van de meiden maar door.

‘Hij heeft er oog voor. Wist je dat hij mij ooit heel achteloos de tip gaf om de achterhand er wat meer onder te zetten en dat hielp echt.’

‘Bizar, want hier zie je hem nooit rijden. Zou hij dat thuis wel doen?’

‘Hebben ze daar dan een bak?’

‘Geen idee, ik ben er nog nooit geweest.’ Gegiechel galmde door de ruimte. ‘Al zou ik dat best willen natuurlijk.’

Voetstappen verplaatsten zich naar de buitendeur. Onwillekeurig ontspande Priya. Ze was het gekeuvel ondertussen beu en snakte naar de rust die ’s avonds laat in de stal hing. Als ze hier in haar eentje rondliep, verdwenen alle emoties en gevoelens die ze gedurende de dag met alle macht probeerde te onderdrukken. De woede en eenzaamheid losten op zodra ze omringd werd door de geur van stro. De kalme aanwezigheid van de paarden maakte dat ze zich niet meer zo reddeloos verloren voelde. Boos. En verdrietig.

Vastberaden slikte ze iets weg.

Een laatste flard kwam haar kant op. ‘Ik ben eigenlijk best nieuwsgierig naar hoe zij wonen. Je hoort af en toe de meest vreemde dingen.’ Weer hoog gelach. ‘Maar het zou mij niks uitmaken, hoor. Als ik maar dicht bij Stan in de buurt kan zijn.’

De maatbeker waarmee ze net muesli schepte, bleef zeker vijf tellen in de lucht zweven. Het konden er ook tien zijn.

Pas toen de buitendeur in het slot viel, kwam ze weer in beweging.

Stan

Fluitend pakte Stan zijn spullen bij elkaar, waarna hij de deur achter zich dichttrok. Hij sprong op zijn fiets en reed tussen de bomen naar het oude huis. Daar waren Astrid en Belle in de moestuin bezig.

‘Wat zijn jullie er vroeg bij,’ riep hij.

De twee hielden pompoenen omhoog.

‘Dit zijn de laatste, alles moet naar binnen voor de eerste nachtvorst,’ legde Belle uit, terwijl ze haar omslagdoek dichtert om zich heentrok. ‘Daar kunnen ze niet zo goed tegen.’

‘Jullie zijn helden.’ Stan lachte. ‘Ik verheug me nu al op de pompoensoep.’

Astrid lachte. ‘Ja, eten kun je wel.’

Ze namen afscheid, waarna de vrouwen doorgingen met het volladen van een krat.

Hij fietste verder over de met puin verharde weg. Eenmaal bij de provinciale weg sloeg hij rechtsaf naar het fietspad, dat ernaast lag.

Voor hem hingen grijze wolken laag boven het land. Terwijl hij het hoger gelegen duingebied ver achter zich liet, blies een harde wind van zee hem in de richting van HC Striep. Op deze manier zou de heenweg snel gaan. Over de terugweg dacht hij nog niet na. Dat zou hij dan wel weer zien.

Naast hem ruiste riet in de sloten die langs de weilanden lagen. In de verte staken kerktorens als uitroeptekens boven het weidse land uit.

Dit ritje gaf hem mooi de tijd om na te denken over de lastige plek onder het schuine plafond waartegen ze bovenkasten gingen bouwen. Met Piet had hij er al op zitten broeden, maar ze waren gisteren tot de ontdekking gekomen dat het plafond geen stabiele ondergrond vormde om iets tegenaan te timmeren. Er moest dus een ombouw komen. Onder een hoek.

Al fietsende kwamen vaak de meest geweldige oplossingen zomaar bovendien, was Stans ervaring. Net alsof ze in de lucht hingen en hij ze alleen maar hoefde in te ademen.

Vandaag kwam er iets anders binnendrijven. Hij dacht aan de vervelende situatie op het centrum laatst. Hij vond het al rot dat hij met die haperende motor het terrein op had moeten rijden, maar waar hij echt enorm van baalde was de ploffende uitlaat.

Zodra hij de hoek om was geslagen en de twee vrouwen met die jonge hengst zag lopen, had hij zijn motor gevraagd om alsjeblieft een beetje mee te werken. Helaas dacht die er anders over en had die tot overmaat van ramp als een soort stuurse puber met een flinke knal gereageerd.

Stan vreesde dat hij het helemaal verbruid had bij Priya. Ook daar baalde hij van. De strenge, intense blik in haar ogen had hem de rest van de dag achtervolgd. Ze was een pittig type, dat opkwam voor de paarden. Dat kon hij alleen maar waarderen. De nieuwe bedrijfsleider van Marga en Paul was terecht kwaad geweest op hem. Dieren konden onverwacht reageren. Hij had geluk gehad dat juist zij met die hengst liep, ze had overduidelijk volop ervaring.

Wat hij erg vervelend vond was dat ze nogal laatdunkend deed. Dat ging eerst over zijn auto. Goed, daarin was ze niet de enige. Ook Belle had vreemd opgekeken toen hij zijn aankoop vol trots kwam showen. Maar van haar, iemand die hem door en door kende, kon hij het hebben. Wat wist Priya nou helemaal van hem? En dan meteen zo’n oordeel over het kunstzinnige, het alternatieve?

Zo’n vooroordeel over hem was Stan niet meer overkomen sinds de basisschool, toen een pestkop dat geregeld bij hem flikte. Dat ellendige stuk vreten deed ongetwijfeld nog altijd niets anders dan pesten, stiekeme plannetjes maken en mensen uit de tent lokken. Het grote verschil was dat Stan nu niets meer met hem te maken had. Bovendien kon het hem niks meer schelen.

In ieder geval had hij nog nooit iets dergelijks meegemaakt hier op het bedrijf. Iedereen liet elkaar in zijn waarde, tenminste, de meeste mensen die er rondliepen. Overal waren uitzonderingen. Bovendien waren Marga en Paul erg tevreden over hem. Juist over zijn vaak creatieve aanpak. En dan dit, door een jonge vrouw die hem niet eens kende.

Al met al vormde het hele gebeuren een stroef begin. Stan had de neiging om het naast zich neer te leggen, het zat in zijn opgeruimde natuur om zich niet al te druk te maken, maar hier wilde hij toch

graag wat kreukels gladstrijken. Priya besepte het misschien nog niet, maar hij wist dat ze elkaar op het centrum nog vaak zouden tegenkomen.

Stan sloeg af naar de smalle weg die naar het bedrijf leidde.

Een geniale oplossing voor het probleem in de bar was niet komen aanwaaien, maar hij zou er straks met Piet voor gaan zitten.

Samen vormden ze een bijzonder koppel. De zwijgzame man met enorme, eeltige handen draaide al jaren mee en was de pensioengerechtigde leeftijd ver gepasseerd. Piet vond het fijn om bezig te blijven, hij kon niet stilzitten.

En dan hijzelf. Stukken jonger, hij had Piets kleinzoon kunnen zijn. Soms had hij wat eigenwijze ideeën, maar ze kwamen er samen altijd uit. Hij leerde nog iedere dag van de man. Ieder had zo zijn eigen kwaliteiten, maar wat hen bond was de liefde voor hout. Beiden hielden ze simpelweg van hun ambacht.

In de werkplaats had Piet de houtkachel goed opgestookt en met een bak koffie bogen ze zich over de werktekening. Na een uur schetsen en nadenken hadden ze twee opties. Beide oplossingen waren degelijk, maar in de eerste schets hadden ze al hun creativiteit en vakmanschap de vrije hand gegeven. Piet en Stan hadden echt plezier gehad tijdens het ontwerpen. Hun andere optie zag er rechttoe rechtaan uit. Solide en, om heel eerlijk te zijn, ook dodelijk saai.

‘Dan kunnen we net zo goed een kastje van de bouwmarkt ophangen,’ vond Piet.

‘Ik bel Marga of ze tijd heeft om mee te kijken,’ stelde hij voor. ‘We krijgen dan wel de vrije hand, maar zij moeten ermee werken.’

Terwijl hij wachtte tot ze opnam, dat kon altijd even duren omdat ze overal en nergens was, plukte hij gedachteloos aan de knoedel boven op zijn hoofd.

Celeste had het een tijd geleden ingevlochten. Ze vond het altijd leuk om met haar handen bezig te zijn. Macramé, breien, haken; ze wist er raad mee, of het nu touw of draad was. Of zijn haar.

Zelf was hij het eigenlijk alweer zat, maar ze wilde nog wat andere varianten op hem uitproberen, dus voorlopig hield hij het bovenop wat langer.

Hij was de beroerdste niet.

‘Ha Stan.’ Marga stond, aan de wind te horen, ergens op het land.

‘We hebben wat oplossingen voor boven de bar bedacht, heb je tijd om te kijken wat voor jullie het fijnst zou zijn?’

‘Is het al tijd voor koffie?’ Marga’s lach klonk door de telefoon. ‘Mooi, dan kom ik er nu aan.’ Daarna hing ze op.

Hij pakte de ketel van de houtkachel. ‘Ze komt en snakt naar een bakkie, Piet. Ik zal even bijzetten.’ Bij het kleine aanrechtje schonk hij kokend water in het filter. Langzaam zakte het naar beneden en drupte de koffie in de thermoskan eronder. Hier geen hip espressoapparaat. Ondertussen keek hij uit het raam van de werkplaats. Marga kwam de hoek van de grote hal al om.

Stan glimlachte. Hij keek ernaar uit om hun plannen met haar te delen en samen te brainstormen.

Marga leek op iemand te wachten. Kwam Paul ook mee? Die liet dit soort zaken meestal aan zijn vrouw over.

Een kreun ontsnapte hem toen hij zag wie er achter de vrouw aan liep. Priya. En de twee kwamen samen hun kant op.

‘Heb je pijn, Stan? Water over je hand gegoten?’ Piet had hem gehoord.

‘Niks aan de hand, kerel.’

Alleen maar een gebutst ego, niks ernstigs.

Het was in ieder geval een goed moment om daaroverheen te stappen en de eerste kreukels glad te strijken.

Blijkbaar was het voor Priya ook een verrassing dat hij bij het overleg aanwezig was, want zodra ze naar binnenstapte en hem in het vizier kreeg, bevroor ze. Stijfjes ging ze naast Marga zitten, op een kruk die zo ver mogelijk van hem verwijderd was.

Stan besteedde er geen aandacht aan. In plaats daarvan legde hij de twee schetsen voor en vertelde hij wat de mogelijkheden waren die ze uitgedokterd hadden. Marga reageerde direct enthousiast op

hun eerste voorstel. 'Wat hebben jullie dit geweldig opgelost. Het ziet er bovendien speels uit, met die schuine latjes.'

Priya dacht er anders over. 'Als ik eerlijk ben, vind ik dit er veel te chaotisch uitzien. Het is leuk bedacht, hoor.' Daarbij keek ze alleen naar Piet en deed ze of hij lucht was.

'Ik voel een maar aankomen,' zei Piet met een schuine blik naar hem. 'Jij ook?'

Stan knikte, maar zweeg omdat hij aanvoelde dat ieder woord tegen hem gebruikt kon worden.

'Het geeft een rommelige aanblik,' zei Priya. 'Dat haalt de hele bar omlaag. Vind ik dan, hè.'

Hij klemde zijn kaken op elkaar, maar Piet protesteerde op zijn kalme, rustige manier.

'Juist doordat we de latjes omlijsten bij alle fronten, ziet het er als een mooie eenheid uit,' wees de oude man.

'Precies, dat lijkt me nou juist zo mooi,' zei Marga.

Priya liet zich niet overtuigen. 'En jullie wilden daar ook nog eens sloophout voor gebruiken? Daar wordt het alleen maar meer een zootje van.'

Hij kon zich niet meer inhouden. 'Dat is op verzoek van Marga en Paul. Niks mis met een beetje duurzaamheid, toch?'

'Zegt degene die met een vuilspuitende aftandse auto rondrijdt.' Ze keek hem koeltjes aan.

'Ik heb je al uitgelegd dat hij wordt omgebouwd naar gas.'

'Dat had duidelijk al veel eerder moeten gebeuren,' snauwde ze.

'Wat dus niet kon.' Hij kneep zijn ogen samen.

Ze sloeg haar armen over elkaar. 'Had gewoon een echte bus gekocht.'

'Deze voldoet prima.'

'En wát een prachtig visitekaartje,' zei ze spottend.

De andere twee volgden hun woordenwisseling alsof ze naar een tenniswedstrijd keken. Ineens begon Piet te gniffelen en dat zorgde voor een pauze in hun... gesprek.

Marga keek verbaasd van Stan naar Priya. 'Wat is hier aan de hand?'

'Niets belangrijks,' mompelde hij, terwijl Priya op hetzelfde moment zei: 'Iets over professioneel voor de dag komen.'

Hij stond op. Als excuus om weg te kunnen lopen, pakte hij de thermoskan en zette die op het aanrecht. Wat liet hij zich op de kast jagen. Dat was hem nog nooit overkomen. Meestal was hij kalm, vol begrip en, als het moest, tactvol.

'Stan?' Marga trok zijn aandacht. 'Kom je er even bij?'

Langzaam draaide hij zich om en ontdekte dat Priya hem weer met die intense blik zat op te nemen. Hij dwong zichzelf om dat te negeren en concentreerde zich op Marga.

'Ik weet niet wat er tussen jullie speelt, maar het lijkt me het beste om de strijdbijl zo snel mogelijk te begraven.' Haar ogen vonkten. 'Dit soort kinderachtig geruzie bewaren jullie maar voor buiten het centrum. We gaan hier normaal met elkaar om.'

Zo streng had hij haar nog nooit horen praten. Stan kreeg het gevoel alsof hij onder haar woorden een centimeter kromp.

Marga pakte de eerste schets van tafel en hield hem omhoog. 'Deze bevalt mij het beste en ik weet zeker dat Paul het met me eens is. Heel goed bedacht, mannen, ga er maar mee aan de slag. Ik vertrouw erop dat het hartstikke mooi wordt.' Na een blik op haar mobiel, richtte ze zich tot Priya. 'Ga je mee? De mensen die voor Shamar komen, zijn er over een halfuurtje. Zou je haar willen klaarmaken?'

Met een strak gezicht kwam Priya overeind. 'Ik ga het meteen doen, Marga.'

Nadat de vrouwen de werkruimte verlaten hadden, schraapte Piet zijn keel. 'Je weet wat ze zeggen over kibbelende stelletjes?'

Stan schoot in de lach. 'Ik geloof dat ik dat niet wil weten.'

De oude timmerman hield zijn mond. In plaats daarvan stond Piet op en klopte hij hem op de schouder. Alsof hij medelijden met hem had.

Om zichzelf een houding te geven, pakte Stan de schets en liep hij naar de voorraad hout om de juiste planken bij elkaar te zoeken.

Het gevoel van het droge, ruwe materiaal in zijn handen kalmeerde hem direct.

Dit is een

Z&K

boek